

РЕШЕНИЕ

№ 37082

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **8022** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на П. Я. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място] с посочен адрес, чрез адв. С. П.- АК П., съдебен адрес в [населено място], пл.“Съединение“ №3, ет.4, офис 411, срещу ЗППАМ № 26-4332-003075 от 19.06.2026г. издадена от полицейски инспектор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.
В жалбата се навеждат подробни основания за нищожност/ незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ.Посочва, се че според ЗППАМ издателят на оспорения акт е оправомощен със заповед, която не е била приложена с преписката, респ. липсват доказателства за неговата компетентност, а последната е предпоставка за валидност на акта. На следващо място се твърди, че ЗППАМ не е мотивирана, респективно липсват фактически и правни съображения на АО.Твърди се, че е нарушен и принципът за съразмерност. Моли съдът за нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.В постъпила молба, чрез адв.П., изразява становище по същество на спора, като иска отмяна на ЗППАМ.Заявява претенция за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът - редовно призован, не се явява, не се представлява в с.з. От същия, чрез юрк.К., с приложено пълномощно, е постъпило становище по същество с която жалбата се намира за неоснователна, заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332 —003075 от 19.06.2026г. , издадена от полицейски инспектор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, при посочени в същата /и в АУАН / фактически обстоятелства, че на 17.06. 2026г. около 22,06 часа в [населено място], на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят П. Я. Б. е управлявал собствения си лек автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , а при извършената проверка се установило, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 09. 06.2026г. на основание чл. 143 ал.10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за липса на валидна ГО. На водача е бил съставен и АУАН за нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП, затова че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

От представената застрахователна полица е видно, че е сключена 33 гражданска отговорност на автомобилистите за посоченото МПС с рег. [рег.номер на МПС] с начало на застрахователното покритие от 15, 03 ч. на 18.06.26г. и с край до 23,59 ч. на 17.06. 2027г.

От представената с административната преписка справка за регистрация е видно, че: 1/. На 09. 06.2026г. автомобилът е със служебно прекратена регистрация, на основание чл. 143 ал.10 от ЗДвП , при уведомление от Гаранционния фонд за липса на сключена валидна застраховка ГО; 2/. на 18.06.2026г., на основание чл. 143, ал.10 от ЗДвП, е възстановена служебно регистрацията на посочения автомобил при получено уведомление от ГФ за сключена валидна гражданска отговорност.

От приложените доказателства е видно, че автомобилът с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя.

По делото са приети като доказателства представените с административната преписка такива, както и доказателства за компетентност на органите, издали АУАН и ПАМ, доказателства за връчване на ЗППАМ, акт за установяване административно нарушение, ЗППАМ. Приложени са доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ /ГО/ за управляваното от МПС.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна, макар и не по всички съображения на жалбоподателя.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган, като доводите на жалбоподателя в обратен смисъл са неоснователни. Приложена е също заповед на директора на СДВР, видно от която издателят на оспорената ЗППАМ, заема посочената в ЗППАМ длъжност.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за

упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. В тази връзка, освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение /ТР/ №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд /ОСГК на ВС/ не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, а доводите на жалбоподателя в насока липса на фактически и правни съображения в ЗППАМ са неоснователни. Жалбата е основателна предвид следното: Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания - те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено когато и до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото.

В случая, административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от жалбоподателя автомобил е с прекратена служебно регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО.

Такава застраховка ГО, обаче, е сключена непосредствено след нарушението.

Следователно, дейността е била приведена в съответствие с нормативното предписание.

Следователно, със сключването на визираната застраховка целите на предвидената в закона ПАМ са постигнати, а прилагането на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто ПАМ не следва да има.

При това положение съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ. Жалбоподателят претендира разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати такива. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар от 600 евро е основателно, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, като размерът на хонорара следва да бъде редуциран до разписания минимум в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.) от 1000 лева, равняващи се на 511,29 евро. На жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски общо от 516,40 евро, от която 5,11 евро – държавна такса и 511,29 евро за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то отделение, 81 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Я. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място] с посочен адрес, чрез адв. С. П.- АК П., съдебен адрес в [населено място], пл.“Съединение“ №3, ет.4, офис 411, срещу ЗППАМ № 26-4332—003075 от 19.06.2026г. издадена от полицейски инспектор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на П. Я. Б., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 516,40 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: